

Találkozás

Pindus hegyére törtetett
Szárnyak nélkül, gyalog.
Volt jó bakancsa szárny helyett,
És szólt: »Költő vagyok!«

Leírta róla, mily sovány.
Ez bírálat? Na még!...
Ha meg kövér lett volna tán,
Úgy az nem tetszenék.

Mit szárny nekem! Szárny —
Csökevény!

És hozta mind az érveket
Bizonyágtételül:
A másik költő nem lehet,
S vádolt kegyetlenül:

Ihlet? — Bolond beszéd!
Törtetni! Ez a főerény.
Szépség? — Eh, dőreség!«

A fizetése ennyi, és
Lakbért ennyit fizet...
S jött cáfolás és érvelés,
S új pont következett.

Egy ifjú útban érte őt,
Míg kinnal bandukolt,
Már messze járt hősiük előtt,
S teljes szívből dalolt.

S legvégül aztán önmaga,
Mint eszmény, példakép,
Kit önképére gyúrt kora,
Jövő bálványaképp.

Amaz bunkósbotot kapott:
»No, majd nem énekelsz!...«
Suta, ügyetlen volt a bot,
Am ő azt hitte — vers.

... Tudom, a szárny nem kell neki,
Hát hadd legyen szabad
Helyette odafesteni
Legalább szarvakat!

Az új vetélytárs s z e l l e m e
Volt ingerlő neki,
De mert nem bírhatott vele,
A t e s t é t kezdte ki.

Két vers a szobában

Alkonyodik lassan.
Magam vagyok itt,
Pedig az a lány a
Szomszédban lakik.

Meggyújtom a lámpát,
S verset faragok.
Az a buta bánat
Versírásra ok,

A lány, ki ha várna,
Mennék örömet.
A nyugati ég is
Szenesedni kezd.

Hogy bár az a lány a
Szomszédban lakik,
Mégis a szobában
Magam vagyok itt.

Öt perce történt, itt, e nagy hodályban.
Mikor az ajtó nyílt, olvastam éppen.
Egy lány libbent be, szegfű volt hajában,
És fehér cipót tartott a kezében.

Benézett, és már indult is; »Bocsánat! . . .«
Ajtót tévesztett. Nem tudom, ki volt,
De bennem az a furcsa érzés támadt,
Hogy nálam hagyta a fehér cipót.

Úgy érzem, mintha asztalomon lenne,
Most nézem, nézem, s békés, meleg illat,
Áramló, nagy csend költözött szívembe,
S olyan jó ez, hogy látod, verset irat.

DÁLNOKI ANDRÁS

Este lesz

Lágy, karcsú füstök ágaskodnak,
Mint veszendő pogány imák,
Bő, langyos felhők sokasodnak,
Magába rejtőz a virág.

Sziromra, arcra, földre, szívre
A magosok harmatja hull,
A tájék ezer nyári színe
Arnyá puhul.

Így mész el, édes ifjúságom
A dongó, csöndes táj felett,
Így lesz a színes napból álom,
A tarka tájból sziluett.

Munka után, tornácon ülve
Elejtem majd fehér fejem,
Mint most apám, és tücskök hegedűje
Beszél velem.

HOLLÓ ERNŐ

Halottnézők

Jönnek némán mint a felleg,
Ajtót nyitnak és bemennek
Köszönve egy »Isten áldja«-t,
A ravatalt körülállják.

Mondják: áldás, mondják: béke
Mondják, szinte, mintha élne
Konok-fejű öreg szittyák
A gyertyákat igazítják.

Kalappjukon lazitanak,
Aratást vár otthon a zab,
És kimennek háttal, loppal.
Mi közünk van a halottal?